

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:40

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

מכונת השרד שלי.פורסם ב18 במאי 2008, 18:45 **בכללי**

ח. טען ובצדק שאין טעם להחזיק שתי מכוניות כאשר אני ממילא השנה לא נוהגת וגם לא צריכה לנסוע לעבודה. ואני הסכמתי. אין לי סנטימנטים למכוניות. הקטנה דווקא הביעה מורת רוח. נקשרה למכוניות כאילו היו בעלי נשמה וישות עצמאית.

לאחר שהבינה שמחאותיה ממילא לא ישאו כל פרי. שמעתי אותה מתפללת בלחש ש"אבא יקנה אוטו כחול ולבן" (כדי שיזכיר לה את צבעי המכוניות האהובות).

אני באופן אישי לא מצליחה להתרשם ממכוניות. לא מבדילה בינהן, ולא מצליחה להפנים במה מכונית אחת טובה מהשניה. הדבר היחיד שאני מצליחה לשים אליו לב הוא, הצבע. כן, אני מבחינה בכך שעל הכביש יש מכוניות במספר צבעים. אך כל הלבנות משתייכות בעיניי לקטגוריה אחת. וכל הכסופות לקטגוריה נוספת. ועולמי פשוט עד פשוט מאד.

לח. לעומתי יש דעות נחרצות בעיניי מכוניות. יש משמעות בעיניו לנפח מנוע, דגם ושנת יצור. והוא מנסה להרביץ בי את המשנה. רק שאני... בשלי. ניסיתי לפטור את עצמי מעיניי רכישת המכוניות. נשבעתי לח. שכל בחירה שלו תכובד על ידי. שיש לו לגיטימציה לקנות איזה מכונית שנראית לו. ואני אברך על המוגמר. אך ח. שחושב שבכל הזדמנות כדאי לחזק ולהדק את הזוגיות. חושב שאין כמו רכישת מכונית לחיזוק הקשר הזוגי.

הוא מראה לי באינטרנט מכוניות ושואל לדעתי. "כן" אני עונה בנחרצות. "מה כן???" ח. תמה. "כן על כל מכונית שנראית לך". הרצאה ארוכה על הזלזול שבהתנהגותי גורמת לי להצביע באופן שרירותי על מכונית שחורה וארוכה. "אבל זו יגואר" צועק ביאוש ח. ונראה לי שהיאווש לא נעשה יותר נח.

הוא מראה לי מודעות בעיתונים. ושוב אני מביעה דעה נחרצת: "כן". לבסוף, מתוך מחשבה שאין טוב ממראה עיניים הוא גורר אותי למגרש המכוניות הסמוך. אנחנו נכנסים למכוניות ומנסים אותן. ח. מסביר לי משהו על הקשר בין הכביש למכונית. מתלהב מזו. קצת פחות מן האחרת. ולבסוף אנחנו מחליטים על מכונית. שאני לא כל כך מצליחה לזכור באופן רציף מה שמה. אך ח. נראה זחוח מתמיד. ולכן, אני מאמצת לעצמי את הבעת פניו. ועוזרת לו לקבל החלטה משמעותית.

כעבור יומיים, אחרי שח. קרא בעיון את ספר הרכב. הוא מנסה להסביר לי בהתלהבות על כל האפשרויות הטמונות במכונית השרד החדשה. אני עושה את עצמי כמקשיבה אך יודעת בליבי שפרט לכך שאעביר את ההילוך לD לא אשתמש באף אחת מנפלאותיו של האוטו המשוכלל.

ובכלל... למה לבלבל אותי? גם ככה אני לא מסוגלת לעשות שני דברים בו זמנית. למה אני צריכה מתג ליד ההגה שאוכל לכוון איתו את מהירות הנהיגה. מה רע אני שואלת ברגל כבדה הלוחצת על הגז וגורמת לי גם להסתובב בכיכר ב-120 קמ"ש. למה אני צריכה מכונית שמצפצפת לי בקול מחריש אוזניים אם תוך שתי דקות אני לא חוגרת. כאילו שעוד רגע היא עומדת להשמיד את עצמה. והאורות שכבים ונדלקים לפי מצמוץ השפתיים (או משהו דומה). הפסקתי להקשיב בשלב הזה...).

העיקר שח. מרוצה ונלהב. מארבעת הגלגלים שרכשנו במיטב כספנו.

יום אחד נסעתי עם מכונית השרד והחניתי אותה בין מכוניות רבות (שנראו לי בדיוק אבל בדיוק אותו הדבר. כולן בצבע לבן). כשחזרתי לחרדתי הרבה לא הצלחתי לזהות איזו מן הלבנות היא שלי. התביישתי להתקשר לח. ולשתף אותו במצוקה. וכך במשך שעה ארוכה הסתובבתי בין המכוניות לוחצת על השלט. ומחכה בתקווה שאחת מהן תאותת לי שהיא שלי...

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#)